

Μια απρόσμενη συνάντηση στην πλατεία των τεκμηρίων με αφορμή την μπροσούρα «Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος δεν σημαίνει ότι αυτοί έχουν δίκιο», Απόγονοι των Βανδάλων, (1995).

Μια απρόσμενη συνάντηση έγινε την Παρασκευή 17 Φλεβάρη σε ένα δωμάτιο της Κ17, που για μερικές ώρες μετατράπηκε σε μια ιδιότυπη Πλατεία Μνήμης. Σύντροφου/-ισσες από την Αυτονομία συναντηθήκαμε με μέλη ομάδας που στεγάζεται σε πανεπιστημιακό χώρο, προκειμένου να συζητήσουμε κάποια πράγματα του είδους που σπανίζουν πλέον στους φοιτητικούς κύκλους. Με αφορμή μια ενδιαφέρουσα έκδοση που ετοιμάζουν τα συντρόφια, ανασύραμε από το αρχείο μας και κατόπιν συζητήσαμε συλλογικά πάνω σε μια μπροσούρα με τίτλο «Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος δεν σημαίνει ότι αυτοί έχουν δίκιο», που είχαν εκδώσει το μακρινό 1995 οι Απόγονοι των Βανδάλων, ομάδα που αποτέλεσε μια από τις μήτρες της Αυτονομίας κατά πως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα από πολιτική και οργανωτική άποψη. Το γεγονός ότι στην συζήτηση συμμετείχαν και δύο μέλη από την αρχική σύνθεση των Απογόνων των Βανδάλων έδωσε στην κουβέντα μας μια διαφορετική χροιά, ώστε συχνά οι κινηματικές αναμνήσεις και τα πολιτικά βιώματα της δεκαετίας του 1980 και 1990 να μπλέκονται με εκτιμήσεις για τη σημερινή κατάσταση του «χώρου» και των φοιτητικών κύκλων.

Από την άλλη, το ηλικιακό εύρος των συμμετεχόντων ήταν από μόνο του ένα στοίχημα, καθότι τα κοινά στοιχεία που αποζητούσαν σύνθεση ήταν τόσα, όσα και εκείνα που προκαλούσαν απόκλιση. Τρεις και πλέον διαφορετικές γενιές είναι πάντα ζήτημα που και πως μπορούν να συναντηθούν. Αλλά αυτό το στοίχημα είναι που υπαγορεύει το τίμημα για τη διάσωση της πολιτικής μας μνήμης από τα αδηφάγα σαγόνια του θεάματος, της κινηματικής αμνησίας και των διαφόρων καλοθελητών. Όστε αυτή η συνάντηση, ασχέτως από τι αποκόμισε από αυτή ο καθένας και η καθεμιά από τους συμμετέχοντες, προσέδωσε μια επιπλέον αξία στο μικρό πλην τίμιο έργο της κινηματικής μνήμης. Η οποία, όπως έχουμε πει άλλωστε μέσα από τις σελίδες αυτού του περιδικού ξανά και ξανά, αστράφτει πάντα σε μια στιγμή κινδύνου.

Η μπροσούρα «Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος δεν σημαίνει ότι αυτοί έχουν δίκιο» αναφέρεται στα γεγονότα της κατάληψης του Πολυτεχνείου της οδού Πατησίων κατά τον τριήμερο εορτασμό της 17ης Νοέμβρη 1995 και την επακόλουθη εκκένωσή της από την αστυνομία, η οποία το πρωί της 18ης Νοέμβρη απέφερε 500 και πλέον συλλήψεις στα χέρια του κράτους. 500 και πλέον άνθρωποι νεαρής ηλικίας, οι οποίοι βγήκαν από την πύλη της οδού Πατησίων ως αιχμάλωτοι πολέμου, προκειμένου να οδηγηθούν στις κλούβες των μπάτσων και από εκεί στη ΓΑΔΑ και στα ακροατήρια του Αυτοφώρου Μονομελούς. Σε

πολλούς από αυτούς επιβλήθηκαν εξευτελιστικές ποινές παροχής κοινωφελούς εργασίας για денτροφύτευση μαζί με τους Προσκόπους. 500 και πλέον άνθρωποι, οι οποίοι αφενός αποτέλεσαν μια τεράστια δεξαμενή φακελώματος στα χέρια των μπάτσων και των εγκληματολόγων, αφετέρου με τον τρόπο τους σηματοδότησαν μια σημαντική καμπή στην ιστορία του λεγόμενου α/α χώρου της εποχής. Τα γεγονότα εκείνων των ημερών είναι αναμφιβόλως σημαντικά και, ανάλογα με τις ιδεολογικές πιάτσες που συχνάζει ο καθένας σήμερα, μπορεί να ακούσει και διαφορετικές εκδοχές αποτίμησής τους. Από βολονταριστικές αφηγήσεις περί «χαμένων ευκαιριών» μέχρι διθυράμβους περί «ηρώων». Η άποψη των Αυτόνομων της εποχής ήταν βέβαια διαφορετική και αυτή αποτυπώνεται στην εν λόγω μπροσούρα. Επειδή, όμως, όπως είπαμε η κινηματική μνήμη είναι σκυταλοδρομία, στην μπροσούρα του 1995 βρίσκονται ενσωματωμένες μνήμες και εμπειρίες μιας ολόκληρης εποχής που υπαγόρευσαν εκείνη την αιρετική άποψη.

Από τη δολοφονία του αναρχικού μαθητή Μιχάλη Καλτεζά στις 17 Νοέμβρη 1985 επί της οδού Στουρνάρη από τον μπάτσο Αθανάσιο Μελίστα μέχρι τις απαγορευμένες αντιπυρηνικές διαδηλώσεις στις 9 και 23 Μάρτ 1986. Από την κατάληψη του Πολυτεχνείου τον Γενάρη του 1990 μετά την αθώωση σε β' βαθμό του μπάτσου Μελίστα μέχρι την διαδήλωση ενάντια στην επίσκεψη του τελευταίου λευκού προέδρου του απαρτχάιντ της Νότιας Αφρικής, Φρεντερίκ Ντε Κλέρκ, το Μάρτ της ίδιας χρονιάς. Από τις συγκρούσεις με την αστυνομία μετά την δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα από φασίστες της ΟΝΝΕΔ στην Πάτρα τον Γενάρη του 1991 μέχρι τις προβοκάτσιες του Κάπα Μαρούση και της Πρυτανείας τον Γενάρη και τον Οκτώβρη της ίδιας χρονιάς. Από τα ξύλα με τους φασίστες μετά τα μακεδονικά συλλαλητήρια του Φλεβάρη του 1992 μέχρι τα γεγονότα της κατάληψης του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1994.

Ποια ήταν εκείνη η «αιρετική» άποψη μπορείτε να μάθετε αν διαβάσετε την μπροσούρα, η οποία παρατίθεται παρακάτω αυτούσια. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν επιχειρείται από εδώ η εξιστόρηση των πρώτων σπόρων της Αυτονομίας στην Ελλάδα. Αυτό είναι ένα εγχείρημα που απαιτεί μια άλλοι είδους δέσμευση και σοβαρότητα. Και σε κάθε περίπτωση, όσο οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που φύτεψαν εκείνους τους σπόρους είναι ακόμα δίπλα μας και εν δράσει, απαιτείται και μεγάλη προσοχή επιπλέον. Γιατί μπορεί μεν η μνήμη να είναι σκυτάλη, αλλά οι σκυτάλες εύκολα μετατρέπονται σε μπούμερανγκ...

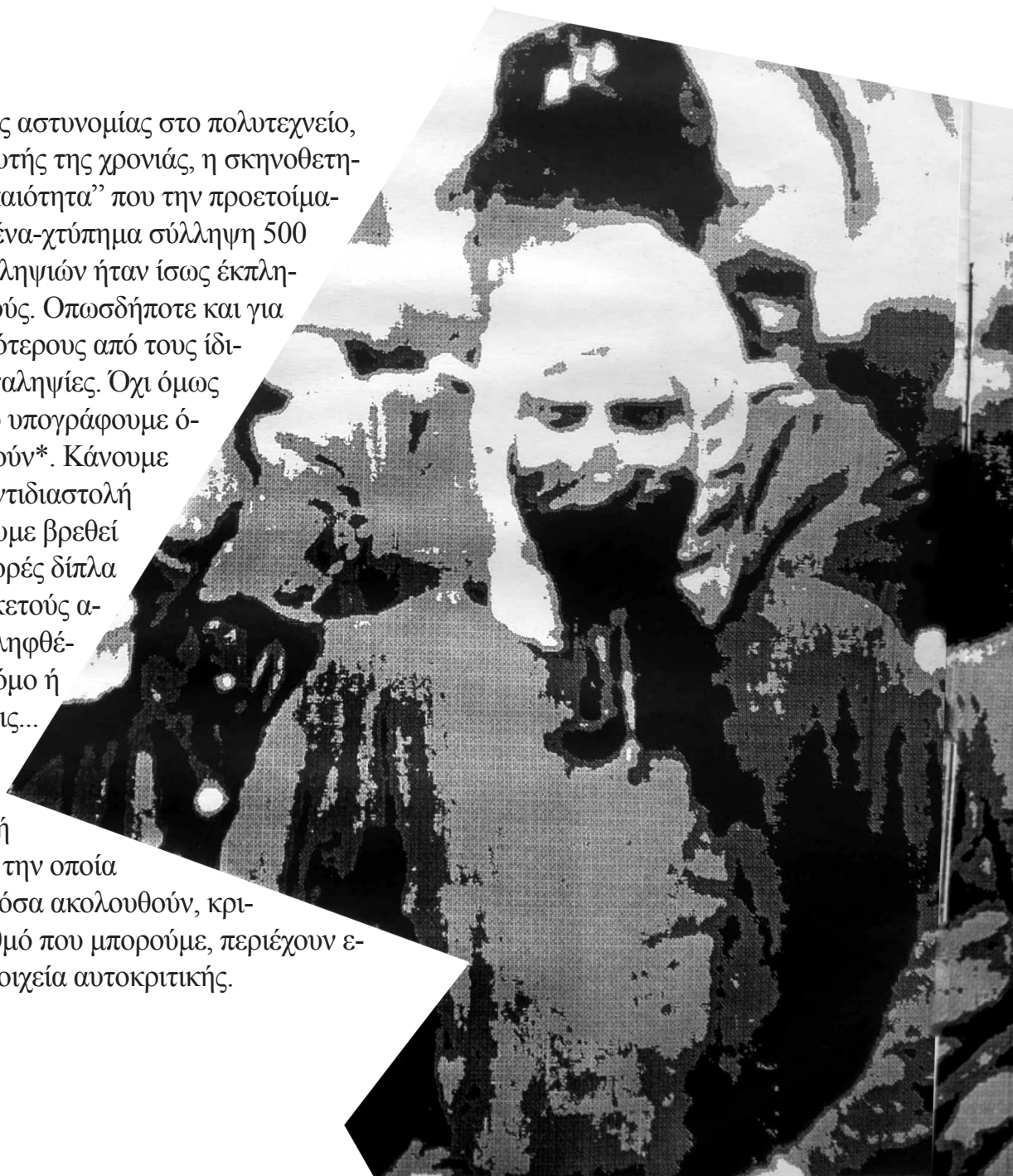
ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΤΙ ΕΚΕΙΝΟΙ

σαλταρισμένοι, οργισμένοι, φρικαρισμένοι, γοητευμένοι, τρελλαμμένοι, περίεργοι, απρόσεκτοι, μαγεμένοι, φοβισμένοι, εγκλωβισμένοι, βούτηξαν στο βάλτο του παραμυθιού, το γεγονός ότι εκείνοι τραβήχτηκαν σε ένα στημένο ραντεβού, το γεγονός ότι εκείνοι ενοχοποιούνται σαν “γνωστοί- άγνωστοι” και αθωώνονται σαν “τα παιδιά της διπλανής πόρτας”, το γεγονός ότι εκείνοι παίζουν τις καρδιές τους σε μιά παρτίδα με σημαδεμένα χαρτιά, το γεγονός ότι εκείνοι ασφυκτιούν αλλά και σιγουρευούνται μέσα σε σύμβολα ενός κόσμου που έχει πεθάνει, το γεγονός ότι εκείνοι παρά και πέρα από τις προθέσεις τους καταστρέφουν πολύ λιγότερα από όσα μπορούν, το γεγονός ότι εκείνοι παραμένουν κρατούμενοι των μύθων, το γεγονός ότι εκείνοι

ΕΚΑΝΑΝ ΛΑΘΟΣ

Η έφοδος της αστυνομίας στο πολυτεχνείο, στις 17/11 αυτής της χρονιάς, η σκηνοθετημένη “αναγκαιότητα” που την προετοίμασε και η με-ένα-χτύπημα σύλληψη 500 σχεδόν καταληψιών ήταν ίσως έκπληξη για πολλούς. Οπωσδήποτε και για τους περισσότερους από τους ίδιους τους καταληψίες. Όχι όμως για εμάς που υπογράφουμε όσα ακολουθούν*. Κάνουμε αυτήν την αντιδιαστολή μιάς και έχουμε βρεθεί κάμποσες φορές δίπλα δίπλα με αρκετούς από τους συλληφθέντες, στο δρόμο ή σε συζητήσεις... Ξεκαθαρίζουμε έτσι από την αρχή τη θέση από την οποία μιλάμε. Και όσα ακολουθούν, κριτικά στο βαθμό που μπορούμε, περιέχουν εμπισής και στοιχεία αυτοκριτικής.

πεντακόσιοι είκοσι έξι πολιτικοί κρατούμενοι

Αρχίζουμε από τους συλληφθέντες. Τους θεωρούμε πολιτικούς κρατούμενους. Κι' ας ξέρουμε πως και μόνο η λέξη “πολιτική” θα προκαλούσε αγανάκτηση σε αρκετούς ανάμεσά τους. Και προσθέτουμε αμέσως: τους θεωρούμε πολιτικούς κρατούμενους όχι ενός αγώνα, αλλά ενός μύθου. Ενός πολιτικού μύθου, με την πιο στενή έννοια των λέξεων.

Ο μύθος

Ορισμένες προκαταρκτικές θέσεις είναι απαραίτητες.

Πρώτη: το να είναι ένα γεγονός πολιτικό (ή όχι) δεν συναρτάται μόνο από τη σημασία που δίνει ο καθένας στη λέξη, ούτε από τις προθέσεις των δραστών του. Εξαρτάται από τον βαθμό και την ένταση του “δημοσίου ενδιαφέροντος” γι' αυτό.

Δεύτερη: το πολυτεχνείο (σαν τόπος) και η 17η νοέμβρη (σαν ημερομηνία) συνθέτουν τον σημαντικότερο πολιτικό μύθο στην Ελλάδα, τα τελευταία 22 χρόνια.

Ξεκαθαρίζουμε: η εξέγερση μικρού μέρους της νεολαίας τον νοέμβρη του '73 “απολυμάνθηκε” γρήγορα από όλα τα ενοχλητικά χαρακτηριστικά της: τη βία, τις καταστροφές, το πλήθος των πολιτικών μετώπων της, την ετερόκλητη ιδεολογική σύνθεση όσων συμμετείχαν. “Απολυμάνθηκε” ακόμα και από το γεγονός πως άμεση συνέχεια εκείνης της εξέγερσης (*εξαιτίας των συγκεκριμένων πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών και αντιθέσεων στην Ελλάδα όπως και αλλού*) δεν ήταν ο “ερχομός” της δημοκρατίας αλλά η ανάπτυξη του αντάρτικου πόλης.

Ο μύθος, κάθε μύθος φτιάχνεται πάντα μέσα από διαστρεβλώσεις, αποσιωπήσεις, ψέμματα...

Και κυρίως μέσα από την έλλειψη ιστορικής συνείδησης. Ότι “απέμεινε” από εκείνη την εξέγερση στις συνθήκες της μεταπολίτευσης, βγαίνοντας χρόνο με το χρόνο σα φάντασμα, παρελαύνοντας ή διαδηλώνοντας επετειακά, άρα αναμνηστικά, ήταν μιά λάμψη “εθνικής ανάτασης”. Κόντρα σε χούντες που πέρασαν, αμερικάνους που ποτέ δεν νικήθηκαν, κόντρα σε “ότι μας φταίει”. **Κάπως έτσι άρχισε να δημιουργείται η υποψία (στην αρχή) και η βεβαιότητα (στη συνέχεια) πως το “πολυτεχνείο” και η “17η νοέμβρη” έχουν επιπλέον μιά ιδιότητα που μπορεί να “μεταβιβάζεται” από γενιά σε γενιά.**

Κάπως έτσι λοιπόν -θα δούμε πιο κάτω περισσότερα - “στο δρόμο που χάραξε ο νοέμβρης” καλλιεργήθηκε η αναμονή των “πολυτεχνείων της γενιάς τάδε”. Για να το πούμε ωμά: η “αγωνιστική, επαναστατική σοδειά” της μιάς και της άλλης χρονιάς. Εν τω μεταξύ, ποτέ δεν αναγνωρίστηκε πως το πρωτότυπο “ηρωικό πολυτεχνείο” ήταν μια εξέγερση ενάντια σε ένα καθεστώς που είχε κοινωνικό έρεισμα: ποτέ δεν ομολογήθηκε πως το “ηρωικό πολυτεχνείο” ήταν εμφυλιοπολεμική πράξη (και καλά έκανε!)· ποτέ δεν ομολογήθηκε πως η χούντα δεν έπεσε εξαιτίας της εξέγερσης αλλά επειδή ήταν, από ένα σημείο και ύστερα, ξεπερασμένο και δαπανηρό καθεστώς για την “οικονομική ανάπτυξη” της χώρας...

Με τούτα και με τ' άλλα το '73 άρχισε να διαστέλλεται στον κοινωνικό χρόνο *παγώνοντάς τον*. Ξέπλυνε από τη μιά τις ενοχές της πλειοψηφίας για την υποτέλειά της στην δικτατορία, παραχωρώντας από την άλλη στη μειοψηφία το δικαίωμα να “ελπίζει” πως αυτή η εξέγερση μπορεί να *επαναληφθεί*, και μιά και δύο και πεντακόσιες φορές, μέχρι να φτάσει στον τελικό της προορισμό, το ουτοπικό πέρα-μακρυνά μιάς άλλης κοινωνίας που ασφαλώς θα γεννιόταν κάποια 18η νοέμβρη... **Με δύο λόγια το “πολυτεχνείο του '73”, σαν ημερομηνία και σαν τόπος έγινε ο φάρος στον οποίο οι μεν στρέφονταν για να μην βλέπουν τις σκιές τους, οι δε για να κατευθύνουν με σιγουριά την “έφοδο της μεγάλης νύχτας”...**

Ξεκαθαρίζουμε: χάρη σε αυτήν την άρρητη αλλά πολύ ουσιαστική συμφωνία μιά εξίσου ουσιαστική “ανταλλαγή” έγινε εφικτή, σαν πολλαπλασιαστή του μύθου. Από τη μιά η επέτειος θα έπρεπε να οριοθετεί στην ετήσια “κυκλικότητα” των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων μιά στιγμή και έναν τόπο συμπύκνωσης, κορύφωσης. Από την άλλη θα έπρεπε να περιλαμβάνει πάντα τη πιθανότητα κάποιου είδους βίαιης σύγκρουσης στο δρόμο. Ο μύθος του πολυτεχνείου έπρεπε να έχει πάντα αυτό το διπλό πρόσωπο, και οπωσδήποτε το ένα αφορούσε την συμβολικότητα της βίας.

Γιατί αυτό; Μα επειδή, προφανώς, σε ένα “κορυφαίο πολιτικό γεγονός” οι ιδεολογικές ταυτότητες πρέπει να δηλωθούν καθαρά, διεκδικώντας η κάθε μιά το μερίδιό της από το κατόρθωμα. Αλλά και επειδή η συμβολικότητα και η μυθικότητα αυτού του πολιτικού γεγονότος, σαν μήτρες όλων των ιδεολογιών, επιβάλλουν σε κάθε μιά -εκ βάθρων- τους όρους τους. *Με δύο λόγια: θέαμα η ειρηνική, πλειοψηφική παρέλαση-πορεία, θέαμα και η μειοψηφική, βίαιη εκτροπή της*.

Το μέγεθος (το πολιτικό μέγεθος) αυτής της μυθογένεσης, που κάποια στιγμή ενηλικιώθηκε και έγινε ικανή να δουλεύει μόνη της, ας το δείξουν αυτά τα “μέτρα”: πρώτον, οι τρεις νεκροί – δολοφονημένοι από την αστυνομία διαδηλωτές των τελευταίων χρόνων κτυπήθηκαν σε “επεισόδια”

της 17ης νοέμβρη...η Κανελλοπούλου και ο Κουμής το '80, ο Καλτεζάς το '85... Δεύτερον, ποτέ, κανένα τμήμα των υποτιθέμενων εχθρών του συστήματος δεν αναγνώρισε σαν σημείο πολιτικής αναφοράς κάποιον άλλο τόπο, κάποιον άλλο χρόνο, εκτός από το "ηρωικό πολυτεχνείο". **Ούτε η επίσημη αριστερά ανέβασε στο ύψος ενός συμβόλου την εξέγερση του Ιούλη του '65, ούτε η άκρα αριστερά έκανε κάτι ανάλογο για τις άγριες απεργίες της μεταπολίτευσης, ούτε η αναρχία "τίμησε" ποτέ την "μνήμη" της άγριας κατάληψης του χημείου του '85, ή του πολυτεχνείου το '90.**

Αντίθετα όλοι μαζί, καθεστωτικοί και "αντικαθεστωτικοί", νομιμόφρονες και εξτρεμιστές, αγκάλιασαν και αγκαλιάστηκαν από τον ένα και μοναδικό φάρο... Γιατί άραγε; **Μα επειδή (απαντάμε απερίφραστα) το "ηρωικό πολυτεχνείο" είναι ο γενέθλιος μύθος της εθνικής ενότητας.** Την οποία πολλοί αρνήθηκαν φραστικά, αλλά ελάχιστοι στην πράξη. *Ελάχιστοι που, δίχως άλλο, ποτέ δε διανοήθηκαν ότι μιά οποιαδήποτε εξέγερση μπορεί να "εξελιχθεί" σε τσίρκο, που περιοδεύει στους αιώνες, λανσάροντας κάθε χρόνο νούμερα με ήρεμα και άγρια ζώα...*

Τρίτη και τελευταία προκαταρκτική θέση: είναι δύσκολο να αναγνωριστεί η επιρροή συναισθηματικών και ψυχολογικών αντιδράσεων στη διαμόρφωση πολιτικών και ιδεολογικών συμπεριφορών. Υποτίθεται πως η πολιτική και η ιδεολογία αφορούν υλικές ανάγκες και συμφέροντα.

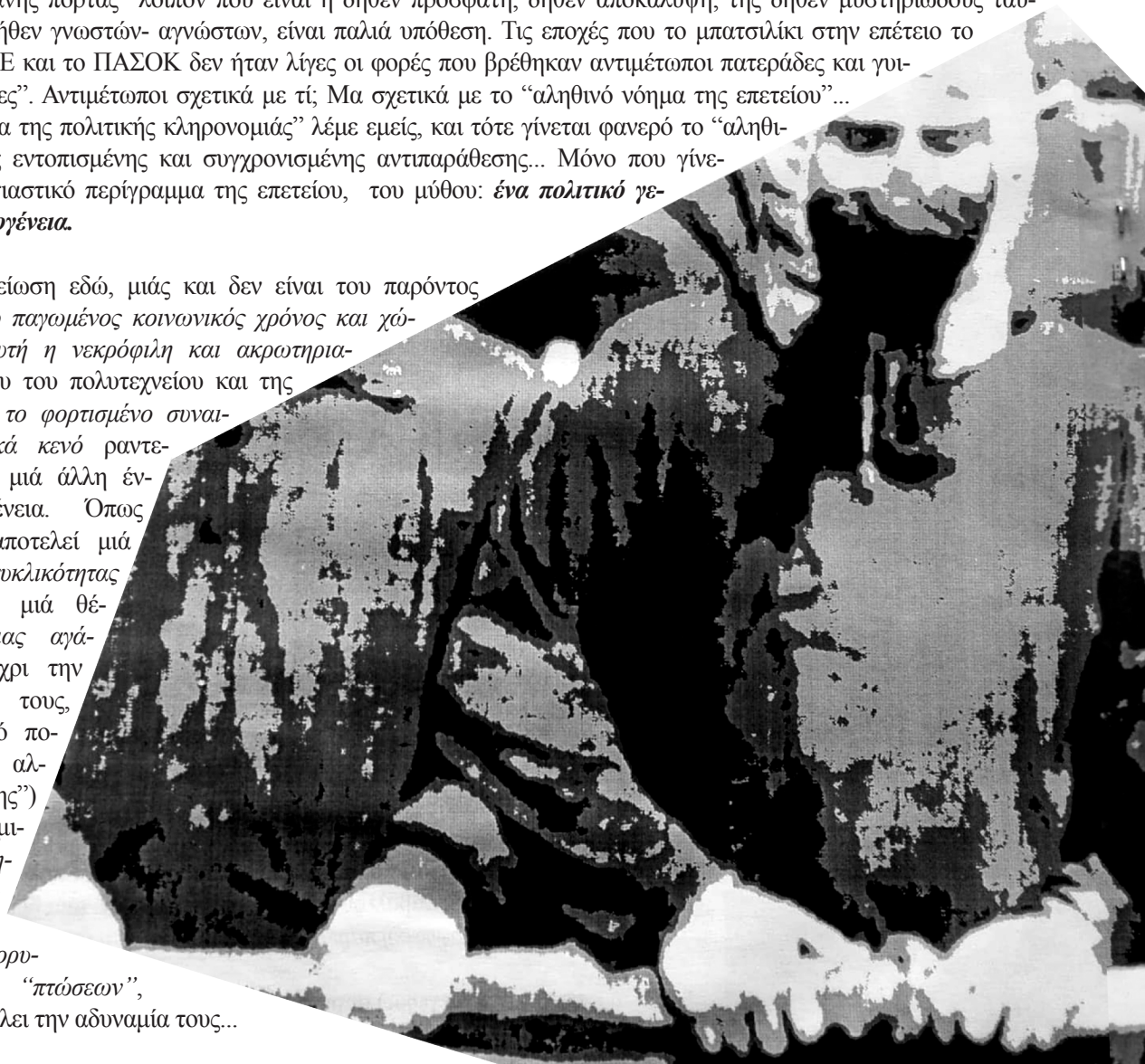
Εμείς λέμε πως οι εορτασμοί της 17ης Νοέμβρη, είτε "ειρηνικοί", είτε "βίαιοι", εξυπνήτησαν ως τώρα *καθολικές συναισθηματικές και ψυχολογικές ανάγκες της κοινωνίας.* **Γιατί αυτή ακριβώς η επέτειος, αυτός ακριβώς ο μύθος, μπορούσε να συμπεριλαμβάνει τα πάντα. Τα παρελθόντα μπλοκ των πορειών, ο κόσμος στα πεζοδρόμια, οι οργανωτικές προσπάθειες για μια "καλή εμφάνιση", το ρεπερτόριο των συνθημάτων, οι ανταποκρίσεις των εφημερίδων πρώτα και των καναλιών ύστερα, τα "πολιτικά γραφεία" και τα σουβλατζιδικά, η επικεφαλής ματοβαμμένη εθνική σημαία, όλα αυτά είναι η ξεκάθαρη αναπαράσταση του παμφάγου και πολλυσυλλεκτικού τρόπου με τον οποίο "γιορτάζει" ή "αγωνίζεται" ο μικροαστισμός.**

Και η "ουρά της πορείας", αυτοί οι εξτρεμιστές "γνωστοί- άγνωστοι" ή αναρχικοί ή οτιδήποτε άλλο; Μα ήταν (και δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς) άρρηκτα συνδεδεμένη με το υπόλοιπο σώμα. Μέσα από την συμβολική "άρνησή" του. Μιλάνε εξάλλου ακόμα και οι λέξεις: ουρά της πορείας... όποιος εννοεί τί ακριβώς είναι αυτή η "πορεία" μπορεί να καταλάβει τί είναι και η ουρά της.

Τα "παιδιά της διπλανής πόρτας" λοιπόν που είναι η δήθεν πρόσφατη, δήθεν αποκάλυψη, της δήθεν μυστηριώδους ταυτότητας αυτών των δήθεν γνωστών- αγνώστων, είναι παλιά υπόθεση. Τις εποχές που το μπασιλίκι στην επέτειο το αναλαμβάνανε το ΚΚΕ και το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν λίγες οι φορές που βρέθηκαν αντιμετώπι πατεράδες και γι-οί, στις "πίσω αλυσίδες". Αντιμέτωποι σχετικά με τί; Μα σχετικά με το "αληθινό νόημα της επετείου"...

Με το "αληθινό νόημα της πολιτικής κληρονομιάς" λέμε εμείς, και τότε γίνεται φανερό το "αληθινό νόημα" αυτής της εντοπισμένης και συγχρονισμένης αντιπαράθεσης... Μόνο που γίνεται σαφές και το ουσιαστικό περιγράμμα της επετείου, του μύθου: **ένα πολιτικό γεγονός για όλη την οικογένεια.**

Μία τελευταία σημείωση εδώ, μιάς και δεν είναι του παρόντος περισσότερα: *αυτός ο παγωμένος κοινωνικός χρόνος και χώρος της επετείου, αυτή η νεκρόφιλη και ακρωτηριαστική δομή του μύθου του πολυτεχνείου και της 17ης νοέμβρη, αυτό το φορτισμένο συναισθηματικά και λογικά κενό ραντεβού, μοιάζει και με μιά άλλη έννοια στην οικογένεια. Όπως αυτή η τελευταία αποτελεί μιά θέσμιση της κυκλικότητας των συναισθημάτων, μιά θέσμιση της συν-ήθειας αγάπης και μίσους, μέχρι την οριστική ακύρωσή τους, έτσι και το "ηρωικό πολυτεχνείο" (όπως αλλού ο "ηρωικός μάης") απετέλεσε την θέσμιση της κυκλικότητας των κοινωνικών αγώνων, της συν-ήθειας, "κορυφώσεων" και "πτώσεων", επιβεβαιώνοντας εν τέλει την αδυναμία τους...*

πεντακόσιοι είκοσι έξι πολιτικοί κρατούμενοι

Ξαναγυρίζουμε στο παρόν. Στις 18 του μήνα που πέρασε, χάρη στην πιο πετυχημένη ταχυδακτυλουργία του παραμυθιού που περιγράψαμε, η «κοινή γνώμη» έμαθε επιτέλους πως οι γνωστοί- άγνωστοι (αυτός ο ύπουλος χαρακτηρισμός που λάνσαρε η ελευθεροτυπία) δεν είναι ούτε 50, ούτε 200, αλλά πεντακόσιοι και βάλε. Χωρίς καμιά δυσκολία αυτοί που πριν ήταν “λίγοι” και ύποπτοι ασφαλίτικης χειραγώγησης, έγιναν “πολλοί”, έγιναν “φαινόμενο”, στο οποίο απλόχερα αναγνωρίστηκε και η ιδεολογική τους ταυτότητα: αναρχικοί.

Δεν αξίζει να μιλήσουμε για το πώς οργανώνεται κάθε φορά η παραδοχή του “λίγοι” ή του “πολύ”, του “κοινωνικού φαινομένου” ή του κοινωνικού άφαντου. Δεν θα μιλήσουμε επίσης ούτε για την αναρχία ή τους αναρχικούς... Είναι όμως σίγουρο πως αυτή η βολική (για όλους...) ιδεολογική επένδυση των 526 δεν γίνεται πρώτη φορά. Και πριν από δέκα χρόνια η εξέγερση της μητροπολιτικής νεολαίας στην Ελλάδα είχε χαρακτηριστεί έργο των αναρχικών – μέχρι που πράγματι ορισμένοι απ’ αυτούς ανέλαβαν να την τελειώσουν.

Πώς κι έτσι λοιπόν; Γιατί γίνεται τόσο εύκολα η επίσημη αναγνώριση της αναρχίας; Μα επειδή σε αυτήν αναγνωρίζεται εμμέσως πλην σαφώς -και καθώς ο μύθος πνέει τα λούστια- η *ουρά του*. Η άκρη, δηλαδή, της πολιτικής και ιδεολογικής κουλτούρας της ελληνικής αριστεράς -για να μην πούμε του ντόπιου μικροαστισμού στο σύνολό του. Και γιατί είναι τέτοια άκρη; Για διάφορους λόγους, αλλά για τον θεαματικότερο από όλους: *πήγε και κλείστηκε στο πολυτεχνείο, ανήμερα του αγιο-δεκαεφτανοέμβρη αναπαριστώντας, θέλοντας και μη (θέλοντας, θέλοντας...) το “ήρωικό πολυτεχνείο”, εν έτει 1995. Ποιανού προοδευτικού ή “ευαίσθητου” ανθρώπου δεν θα ραγίσει η καρδιά μ’ αυτούς που τους είχε για τόσο εξτρεμιστές, αλλά που να, τώρα του θυμίζουν τα νιάτα του; Και πώς θα μπορούσαμε εμείς με τη σειρά μας να βρούμε το πολιτικό ανάλογο μιας σχέσης επεισοδιακής που αρχίζει από τα ον πατέρα (αριστερά), προς τον γιό (αναρχία), και ξαναγυρίζει στον πατέρα, με ανακλαστήρα, με διάμεσο το “πολυτεχνείο”, την “17η νοέμβρη”, για να γεμίσει τον ένα με νοσταλγία και τον άλλο με προκαταβολές αναμνήσεων;*

Για αυτό μιλάμε για την “άκρη” της πολιτικής και ιδεολογικής κουλτούρας της αριστεράς: επιτέλους, αν πράγματι αυτό που συνέβη στις 17 του νοέμβρη φέτος είναι πως η από ανέκαθεν υπονοούμενη εξτρεμιστική παράμετρος του μύθου, έχοντας απομείνει μοναχή, πήγε και κλείστηκε στον τόπο και το χρόνο του παραμυθιού περιμένοντας την αστυνομία να την αναδείξει, ή αν αυτή η εξτρεμιστική παράμετρος, συναισθηματική ούσα, αποφάσισε να αυτοκτονήσει πανηυρικά, ε! αξίζει μίας ιδεολογικής αναγνώρισης.

Ναι... αλλά έγιναν έτσι τα πράγματα;

ένας κόσμος διαφορετικός

Ίσως έγιναν και έτσι, έγιναν όμως κι’ αλλιώς. Κι αυτό μας ενδιαφέρει. Ίσως κι’ εσάς.

Το ψέμα της γενναϊόδωρης αναγνώρισης των “παιδιών της διπλανής πόρτας”, ή ακόμα και των αναρχικών της διπλανής πόρτας, συντονισμένο πάνω σε χώρους και χρόνους ιδιαίτερα πλαστογραφημένους, έχει και έναν άλλο λόγο: την παρουσία αυτών των περίεργων δεκαπεντάχρονων, δεκαοχτάχρονων, εικοσάχρονων, τους οποίους η κρατική ασφάλεια (παρότι ιδιαίτερα παρατηρητική επί των αναρχικών υποθέσεων) αγνοούσε.

Γρήγορα γρήγορα αυτοί που σε άλλες περιπτώσεις λέγονταν χούλιγκανς, αυτοί επίσης που δεν λέγονται έτσι αλλά *δεν λέγονταν και αλλιώς* -που σημαίνει πως διαφεύγουν ακόμα από τις ταξινομήσεις του καθεστώτος (ή του σπιτιού τους) βαφτίστηκαν αναρχικού- με το αντάλλαγμα να αποδείξουν και πάλι, με την παρουσία τους και μόνο σαν τέτοιοι, πως ο τόπος και η ημερομηνία των πολλαπλών χρήσεων *κρατάει καλά*.

Με το αντάλλαγμα (το συναισθηματικό και ψυχολογικό, αλλά το ξαναλέμε με το **πολιτικό αντάλλαγμα**), της παραδοχής πως ναι, το κοινωνικά “κακό” μπορεί να *εν-τοπίζεται* και να *εν-χρονίζεται*. Άρα δεν είναι τέτοιο!

Είναι αλήθεια πως το “ήρωικό πολυτεχνείο”, με τα “επεισόδια” και τις “φάσεις” του, με το ιστορικό και φιλόξενο “άσυλό” του και την επετειακή του κυκλικότητα *ασκεί ακόμα έλξη και γοητεία*.

Είναι αλήθεια πως ο μύθος πέτυχε ακόμα μια φορά στον εκβιασμό του. Στον πολιτικό εκβιασμό του.

Αλλά είναι ακόμα περισσότερο αλήθεια πως αυτός ο χωροθετημένος και χρονομετρημένος εξτρεμισμός ήταν αυτή τη φορά μικρότερος από κάθε άλλη φορά. Ρουτίνα! Με έναν τρόπο δυσδιάκριτο αλλά φανερό *αυτή η ασήμαντη ένταση και έκταση των “επεισοδίων”* μιλάει. Κι’ αν τα μήντια προσπάθησαν με ευσυνειδησία να τα μεγεθύνουν για να παραμείνει μεγάλος ο συμβολισμός της επετείου, κι’ αν η αστυνομία άρπαξε την ευκαιρία που τουλάχιστον ένα χρόνο περίμενε και προετοιμάζε, κι’ αν ακόμα οι λιγούρηδες του επαναστατισμού έμειναν απολύτως ικανοποιημένοι, **ο θυμός έλειπε από το ήρωικό πολυτεχνείο, φέτος.** Έλειπε γιατί φουντώνει αλλού κι’ αλλιώς.

Υποστηρίζουμε πως αυτό που έγινε στις 17-18 νοέμβρη του ’95 θα πρέπει να γίνει κατονητό σαν ο εκφυλισμός του δίπολου ομαλότητα/ εκτροπή. Ο εκφυλισμός της ίδιας της διαλεκτικής της επετείου. Υποστηρίζουμε πως δεν υπήρξε καμιά απολύτως ορατή σύγκρουση *επί της ουσίας*, υποστηρίζουμε πως απλά επιβεβαιώθηκα για μια ακόμα φορά οι ρόλοι, και **υποστηρίζουμε πως αυτή τη φορά ήταν η τελευταία: γιατί ήταν η πόζα, η κενή περιεχομένου, μιας εποχής που έχει τελειώσει.**

Καμιά παρανομία δεν έγινε, και καμιά παράβαση. Οι νεαροί πρωταγωνιστές του περιορισμένου πετροπόλεμου τραβήχτηκαν από την αβάστακτη βαρύτητα του παραμυθιού (που τους υποσχόταν να γίνουν, για ένα βράδυ, απόλυτα κακοί), παίζοντας ξεχάστηκαν, και βρέθηκαν περικυκλωμένοι απ' έξω κι' από μέσα, να ασφυκτιούν σ' ένα τόπο που δεν ήταν δικός τους, γιατί δικοί τους είναι οι δρόμοι, όλοι οι δρόμοι, κι' αυτοί που ξέρουν, κι' αυτοί που θα μάθουν. Υπήρξαν γενναϊοδωροί απέναντι στο παραμύθι, αλλά κάποιιοι απ' αυτούς θα μάθουν και να είναι και δύσπιστοι. Όπως και να έχει *δεν υπήρξε κανένα παράπτωμα από τη μεριά τους.*

Οι μπάτσοι μπήκαν στο πολυτεχνείο, γιατί αυτή είναι η χρόνια ψύχωσή τους, και γιατί κανένα άσυλο δεν υπάρχει εδώ και καιρό να τους εμποδίσει. Και δεν υπάρχει άσυλο να τους εμποδίσει, επειδή -αντίθετα από ό,τι εννοεί η σχετική μυθολογία- το άσυλο δεν ήταν (όταν υπήρχε...) μία αφηρημένη ποσότητα χώρου μέσα σε μια περίφραξη. **Το άσυλο ήταν η σχέση:** οι πολύ συγκεκριμένοι συσχετισμοί δύναμης, τσαμπουκά, εκ μέρους πολεμικών φοιτητικών μειοψηφιών, που ανάγκαζαν τους πάντα νομιμόφρονες συγκλητικούς να κάθονται σπίτι τους και να μην ανακατεύονται σε αποφάσεις που θα τις πλήρωναν την αμέσως επόμενη μέρα. Άρα και η έφοδος της αστυνομίας ήταν απόλυτα κανονική.

Αυτή ακριβώς η κανονικότητα των γεγονότων είναι που κάνει τις συλλήψεις των καταληψιών πράξεις πολιτικές. Πολιτικές, εννοείται, με την καθεστωτική έννοια της λέξης: με τον τρόπο του ό,τι *απετέλεσαν το τελικό υπόλοιπο σε μια αφαίρεση της οποίας οι όροι ήταν και δημόσια γνωστοί με μαθηματική ακρίβεια και με μαθηματική ακρίβεια παραδεκτοί.* Και επειδή η κανονικότητα της επετείου ήταν πράγματι οριακή (καθώς οι μύθοι πεθαίνουν τελευταίοι) της αντιστοιχεί μια εξίσου ριζική πολιτική θέση: **κανένας από τους συλληφθέντες δεν πρέπει να κάτσει στο σκαμνί, για να δικαστεί για οτιδήποτε.**

Γιατί δεν μπορεί να δικαστεί ο κακός λύκος επειδή το παραμύθι τον πρόβλεψε να είναι τέτοιος, ακόμα κι' αν αυτός σε κάποιο σημείο της αφήγησης ορκίζεται πως υπήρξε πολύ κακός και πολύ λύκος. Αντίθετα μπορούν και πρέπει να κριθούν και οι εμπνευστές, και οι θεατές, και οι οπαδοί του παραμυθιού. Συνιστούν, μαζί με τους φερόμενους σαν "πρωταγωνιστές" μια οργανική πολιτική ολότητα, όσο κι' αν ορκίζονται πως πάντα ήταν πολύ φρόνιμοι και πολύ κοκκινοσκουφίτσες.

Ο επόμενος κόσμος

Θα το πάμε ακόμα μακρύτερα: καθώς από το '73 μέχρι σήμερα έχουν αλλάξει τα πάντα, η προέκταση και η από καιρό σε καιρό παλινόρθωση των πολιτικών και ιδεολογικών συμβολισμών του παρελθόντος είναι μία φυλακή υψίστης ασφαλείας. Κι' αυτό ωφελεί βέβαια πολλούς.

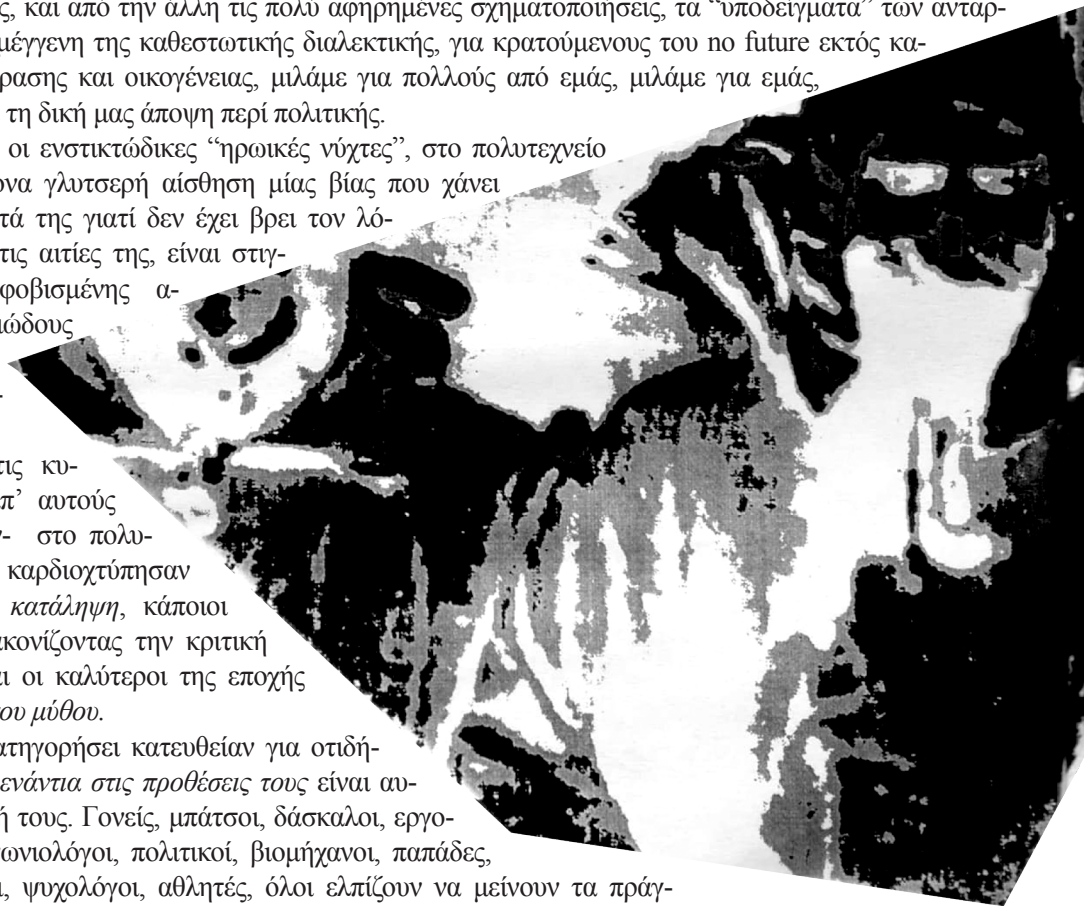
Οι γενιές των ανθρώπων που είναι σήμερα 15, 18, 20, 25 χρονών μεγάλωσαν έχοντας από την μία τις πολύ συγκεκριμένες υποσχέσεις απολαύσεων της κατανάλωσης, και από την άλλη τις πολύ αφηρημένες σχηματοποιήσεις, τα "υποδείγματα" των ανταρσιών. Μιλάμε για κρατούμενους στη μέγγενη της καθεστωτικής διαλεκτικής, για κρατούμενους του no future εκτός καπιταλισμού και κράτους, εκτός τηλεόρασης και οικογένειας, μιλάμε για πολλούς από εμάς, μιλάμε για εμάς, μιλάμε για πολιτικούς κρατούμενους με τη δική μας άποψη περί πολιτικής.

Οι αυθόρμητες, οι συναισθηματικές, οι ενστικτώδεις "ηρωικές νύχτες", στο πολυτεχνείο ή και αλλού, η μαγική και ταυτόχρονα γλυτσερή αίσθηση μίας βίας που χάνει τον στόχο και την αποτελεσματικότητά της γιατί δεν έχει βρει τον λόγο και την μέθοδο που αναλογούν στις αιτίες της, είναι στιγμές μίας μισοπαιχνιδιάρικης μισοφοβισμένης απορίας, στιγμές μίας περιπετειώδους αναζήτησης. Τίνος; Πιθανόν και κάποιου νοήματος ανταγωνισμού.

Όμως ακόμα αυτές τις στιγμές τις κυκλώνουν οι μύθοι. Είναι κάποιιοι απ' αυτούς κι' αυτές που έπαιξαν -όσο έπαιξαν- στο πολυτεχνείο, κάποιιοι από αυτούς που καρδιοχτύπησαν αυθεντικά για αυτήν την *ατόματη κατάληψη*, κάποιιοι α-κόμα που στάθηκαν μακριά της ακονίζοντας την κριτική τους κόντρα στην απογοήτευση, είναι οι καλύτεροι της εποχής τους. Αλλά παραμένουν κρατούμενοι του μύθου.

Κανείς δεν θα μπορούσε να τους κατηγορήσει κατευθείαν για οτιδήποτε, γιατί όλοι όσοι έχουν ένα λόγο *ενάντια στις προθέσεις τους* είναι αυτοί που επωφελούνται από τη κράτησή τους. Γονείς, μπάτσοι, δάσκαλοι, εργοδότες, δικαστές, δημοσιογράφοι, κοινωνιολόγοι, πολιτικοί, βιομήχανοι, παπάδες, έμποροι, διαφημιστές, δημοσιογράφοι, ψυχολόγοι, αθλητές, όλοι ελπίζουν να μείνουν τα πράγματα έτσι: να επιβεβαιώνεται το no future μέσα από τα "πολυτεχνεία κάθε γενιάς", αν είναι δυνατόν μέσα από τα "κούγκια κάθε γενιάς", μέσα από συμβολικά και ουσιαστικά ολοκαυτώματα.

Αλλά κι' εκείνοι που πρόθυμα τους χαιδεύουν γνέφοντάς τους πως ξέρουν τη "λύση" είναι το ίδιο πρόστυχοι, οποιαδήποτε ιδεολογία, "επαναστατική" ή όχι κίαν λανσάρουν. Γιατί εύχονται και τούτοι από τη μεριά τους να μείνουν τα πράγματα έτσι: να τα περιφράζουν, να κλειδώνουν τις πόρτες, μπας και κοινωνικοποιηθεί το δικό τους no future, *έτσι κι' αν αυτό σημαίνει να γίνονται οι πιο άγριες και οι πιο τρυφερές επιθυμίες κρέας για γκλομπς, αποτυπώματα για φακέλους, λάμπες για κάμερες.*

πεντακόσιοι είκοσι έξι πολιτικοί κρατούμενοι

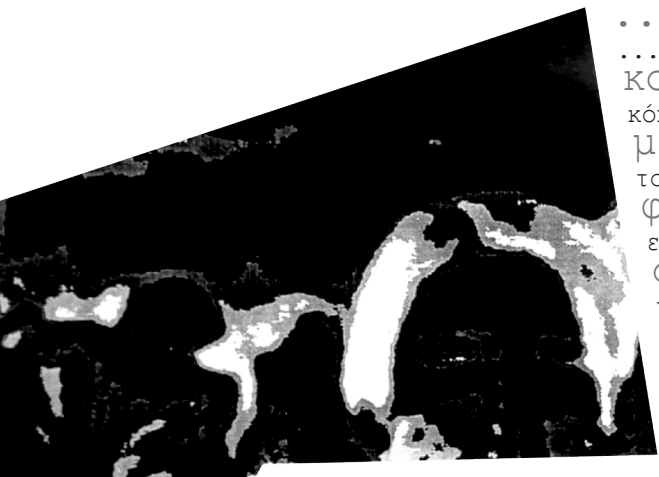
...κι' ανάμεσα τους κάποιοι σφιχταγκαλιασμένοι μ' έναν κόσμο που πιά δεν υπάρχει, κάποιοι που υιοθετούν μαζοχιστικά το τέλος...

...αλλά και κάποιοι που έρχονται από το μέλλον, κάποιοι που αναδύονται αναγκαστικά γκριζαρισμένοι από τις σκόνες των ερειπίων... κάποιοι που θα δραπετεύσουν.

Κανένα δικαστήριο δεν μπορεί να δικάσει ούτε τους μεν, ούτε τους δε.

Και κανένα πολυτεχνείο, καμιά 17η νοέμβρη, καμιά έπαρση, καμιά αισχρά δικαιολογημένη νίκη, καμιά συνήθεια, κανέναν παραμύθι, δεν θα μπορέσει να εμποδίσει για καιρό ακόμα να συμβούν εκείνα που τώρα λογαριάζονται για αδύνατα.

Ένας κύκλος έχει κλείσει, αρκεί να έχει κανείς μάτια για να δει, καρδιά για να καταλάβει. Ο κοινωνικός ανταγωνισμός θα χειραφετηθεί από την πολιτική και ιδεολογική του ομηρία -κι' αφού τόσοι πολλοί φροντίζουν για να μετριάται αυτό για "αδύνατο", τόσο το καλύτερο: ο αιφνιδιασμός θα είναι ολοκληρωτικό...

...κρύψαμε τα πρόσωπά μας με
...μπάτσοι και ρουφιάνοι, φασίστες και δημο-
κουκούλες και θα το ξανακάνου-
κόποι, πατριώτες και "περίεργοι", "ευαίσθη-
με, κι' αφού η δειλία και η ξε-
τοι" και νομιμόφρονες, ασφαλώς και το άσυλο
φτίλα έχουν αποκτήσει πια τό-
είναι δικό σας, ασφαλώς και η θέση σας, εί-
σα "πρόσωπα" και τόσα "ονόμα-
ναι στο άσυλο, σε όλα τα άσυλα, ασφαλώς και
τα", θα μείνουμε ανώνυμοι και
φροντίζουμε να ψάχνετε για κρυψώνες...
θ' αφήνουμε να μιλάνε μόνο τα
βλέμματά μας...

*Στις 16 νοέμβρη το απόγευμα, έχοντας "προβλέψει" τι θα συνέβαινε στη φετινή επέτειο, κρεμάσαμε ένα πανό στον επι της πατησιών φράχτη του πολυτεχνείου, όπου γράφαμε: **νικητής σε μια σύγκρουση είναι εκείνος που επιλέγει τον τόπο και τον χρόνο της -Κλαούζεβιτς, περί πολέμου και αμέσως μετά ... αλλιώς γίνεται έρμαιο μπάτσων, δημοσιογράφων, ιδεολόγων... υπογραφή 14-4-95.**

Το μεν πανό πρόλαβαν να το κατεβάσουν τα φοιτητικά κομματόσκυλα της περιφρούρησης του πολυτεχνείου, το πρωί της 17ης. Η δε "προειδοποίησή" μας δεν θα είχε και πολλές ελπίδες στα μάτια εκείνων που φανατικά επιθυμούν να βρίσκονται εκτός τόπου και χρόνου. Όσο για το υπονοούμενο της υπογραφής: blowing in the wind...

Μετά από την τραγωδία (ή την φάρσα) της 17ης θέσαμε στους εαυτούς μας το ζήτημα της υπεράσπισης των συλληφθέντων - της πολιτικής υπεράσπισής τους. Στην διάρκεια των συζητήσεων, και αφού ξεκαθαρίστηκε η βασική μας οπτική, κατατέθηκε το κείμενο αυτό. Σαν μια συνολική εκτίμηση.

Αν και δεν υπήρξαν διαφωνίες, διατυπώθηκε ένας σκεπτικισμός για την αποτελεσματικότητα μίας τέτοιας τοποθέτησης. Σκεπτικισμός για την δημόσια αξία απόψεων που ξεφεύγουν και από τον συναισθηματισμό, και από τον εμπειρισμό.

Λόγω της σοβαρότητας των γεγονότων (ή, αν προτιμάτε: λόγω της σοβαρότητας που εμείς αναγνωρίζουμε σε γεγονότα σαν αυτά του φετινού πολυτεχνείου) δεν μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε *φαντάσματα* τόσο γερά εδραιωμένα στα μυαλά και στις καρδιές της πλειοψηφίας της κοινωνίας ώστε η *κριτική* φαίνεται αδύναμη. Από την άλλη μεριά δεν μπορούμε παρά να είμαστε αποφασιστικά *εχθρικοί σε όλο το βάθος του καθεστώτος*, και όχι σε μερικές επιφανειακές εκφάνσεις του.

Το κείμενο αυτό λοιπόν δεν είναι η *τελική θέση* μας. Είναι μάλλον μία από τις στάσεις μας, σε μια εποχή που το "παλιό" (των κοινωνικών αγώνων) έχει τελειώσει οριστικά, και το καινούργιο δεν έχει υπάρξει ακόμα... σε μια εποχή που οι *λέξεις* και οι *πράξεις* της χειραφέτησης περιμένουν τους εφευρέτες τους...

ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ

οι μπάτσοι δηλαδή, αλλά και οι αγανακτισμένοι πολίτες, οι φασίστες, οι καννίβαλοι δημοσιογράφοι, οι απατεώνες πανεπιστημιακοί, και όλοι οι υπόλοιπο “αυτοί”, οι “καλοί του παραμυθιού”, οι καλοί των επετείων και της ανάπτυξης, οι καλοί της ασφάλειας και της κοινωνικής ειρήνης, οι νοικοκυραίοι, οι “ευαίσθητοι” και οι αναισθητοι, οι τηλεθεατές και οι μπανιστηρτζήδες, οι νομιμόφρονες και οι πρώην προβοκάτορες, οι έμποροι και οι βιομήχανοι, οι καβατζωμένοι και οι “χωμένοι”, αυτοί που “έχουν άκρες” και αυτοί που έχουν λαστιχένιες μέσες, αυτοί που για όλα έχουν γνώμη και για τίποτα γνώση, αυτοί που φοράνε κράνος μέσα από το κρανίο για να χειροκροτάνε αυτούς που το φοράνε και απ’ έξω, αυτοί που “πέτυχαν” κι αυτοί που “θα πετύχουν”, αυτοί που φοράνε σα κόσμημα τις αλυσίδες τους

ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΙΟ

ΤΟΤΕΦΟΝΟΣ ΟΤΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ΕΚΑΝΑΝ ΛΑΘΟΣ

...παλαιότητα, ηρωϊσμός, γενναϊότητα, αξιοπρέπεια, φιλανθρωπία, παρρησία, ανιδιοτέλεια, γενναϊότητα, κοφτερότητα, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...

ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΙΟ

...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...

Μια απρόσμενη συνάντηση έγινε την Παρασκευή 17 Φλεβάρη σε ένα δωμάτιο της Κ17, που για μερικές ώρες μετατράπηκε σε μια ιδιότυπη Πλατεία Μνήμης. Σύμβουλοι/-ισσες από την Αυτονομία συναντήθηκαν με μέλη ομάδας που στεγάζεται σε πανεπιστημιακό χώρο, προκειμένου να συζητήσουμε κάποια πράγματα του είδους που σπανίζουν πλέον στους φοιτητικούς κύκλους. Με αφορμή μια ενδιαφέρουσα έκδοση που ετοιμάζονταν να κυκλοφορήσει από το αρχείο μας και κατόπιν συζητήσαμε συλλογικά πάνω σε μια προσοούρα με τίτλο «Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος δεν σημαίνει ότι αυτοί έχουν δικαιο», που είχαν εκδώσει το μακρινό 1995 οι Απόγονοι των Βανδάλων, ομάδα που αποτέλεσε μια από τις μήτρες της Αυτονομίας κατά πως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα από πολιτική και οργανωτική άποψη. Το γεγονός ότι στην συζήτηση συμμετείχαν και δύο μέλη από την αρχική σύνθεση των Απογόνων των Βανδάλων έδωσε στην κουβέντα μας μια διαφορετική χροιά, ώστε συχνά οι κινηματικές αναμνήσεις και τα πολιτικά βιώματα της δεκαετίας του 1980 και 1990 να μπλέκονται με εκτιμήσεις για τη σημερινή κατάσταση του «χώρου» και των φοιτητικών κύκλων.

Από την άλλη, το ηλικιακό εύρος των συμμετεχόντων ήταν από μόνο του ένα στοιχείο, καθώς τα κοινά στοιχεία που αποζητούσαν σύνθεση ήταν τόσο, όσα και εκείνα που προκάλυψαν απόκλιση. Τρεις και πλέον διαφορετικές γενιές είναι πάντα ζήτημα που και πως μπορούν να συναντηθούν. Αλλά αυτό το στοιχείο είναι που υποαγορεύει το τίμημα για τη διάσωση της πολιτικής μας μνήμης από τα αδηφάγα σαγόνια του θεάματος, της κινηματικής αμνησίας και των διαφόρων καλοθελητών. Ώστε αυτή η συνάντηση, ασχέτως από τι αποκόμιση από αυτή ο καθένας και η καθεμιά από τους συμμετέχοντες, προσέδωσε μια επιπλέον αξία στο μικρό πλην τίμιο έργο της κινηματικής μνήμης. Η οποία, όπως έχουμε πει άλλωστε μέσα από τις ασελίδες αυτού του περιοδικού ξανά και ξανά, ασπράφτει πάντα σε μια στιγμή κινδύνου.

Η προσοούρα «Το γεγονός ότι εκείνοι έκαναν λάθος δεν σημαίνει ότι αυτοί έχουν δικαιο» αναφέρεται στα γεγονότα της κατάληψης του Πολυτεχνείου της οδοού Πατισίων κατά τον τριήμερο εορτασμό της 17ης Νοεμβρίου 1995 και την εποκλειστική εκκένωσή της από την αστυνομία, η οποία το πρωί της 18ης Νοεμβρίου απέφερε 500 και πλέον συλλήψεις στα χέρια του κράτους, 500 και πλέον άνθρωποι νεαρής ηλικίας, οι οποίοι βγήκαν από την πόλη της οδοού Πατισίων ως αιχμάλωτοι πολέμου, προκειμένου να οδηγηθούν στις κελύβες των μπάτσων και από εκεί στη ΓΑΔΑ και στα ακροατήρια του Αυτοαφώροντος Μονομελούς. Σε πολλούς από αυτούς επιβλήθηκαν εξευτελιστικές ποινές παροχής κοινοφελούς εργασίας για δεντροφύτευση μαζί με τους Προσκόπους, 500 και πλέον άνθρωποι, οι οποίοι αφενός αποτέλεσαν μια τεράστια δεξαμενή φοκελώματος στα χέρια των μπάτσων και των

εγκληματολόγων, αφεντέρου με τον τρόπο τους σηματοδότησαν μια σημαντική καμπή στην ιστορία του λεγόμενου α/α χώρου της εποχής. Τα γεγονότα εκείνων των ημερών είναι αναμφισβότως σημαντικά και, ανάλογα με τις ιδεολογικές πιέσεις που συνάξει ο καθένας σήμερα, μπορεί να ακούσει και διαφορετικές εκδοχές αποτιμήσεώς τους. Από βολανταριστικές αφηγήσεις περί «εκαμένων ευκαιριών» μέχρι διθυράμβους περί «ηρώων». Η άποψη των Αυτογόνων της εποχής ήταν βέβαια διαφορετική και αυτή αποτυπώνεται στην εν λόγω προσοούρα. Επειδή, όμως, όπως έχουμε πει κινηματική μνήμη είναι σκαταλοδρομία, στην προσοούρα του 1995 βρίσκονται ενσωματωμένες μνήμες και εμπειρίες μιας ολόκληρης εποχής που υπαγόρευσαν εκείνη την αιρετική άποψη.

Από τη δολοφονία του αναρχικού μαθητή Μιχάλη Καλιτζά στις 17 Νοεμβρίου 1985 επί της οδοού Στουρνάρη από τον μπάτσο Αθανάσιο Μελίτσα μέχρι τις απαγορευμένες αντισημιτικές διαδηλώσεις στις 9 και 23 Μάρ 1986. Από την κατάληψη του Πολυτεχνείου τον Γενάρη του 1990 μετά την αθώωση σε β' βαθμό του μπάτσου Μελίτσα μέχρι την διαδίπλωση ενάντια στην επίσκεψη του τελευταίου λευκού προέδρου του απαρχαιωτή της Νότιας Αφρικής, Φρεντερίκ Ντε Κλέρκ, το Μάρ της ίδιας χρονιάς. Από τις συγκρούσεις με την αστυνομία μετά την δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα από φασίστες της ΟΝΝΕΔ στην Πάτρα τον Γενάρη του 1991 μέχρι της προβοκάστεις του Κάπα Μαρούση και της Πρωτανείας τον Γενάρη και τον Οκτώβρη της ίδιας χρονιάς. Από τα ξύλα με τους φασίστες μετά τα μακεδονικά συλλαλητήρια του Φλεβάρη του 1992 μέχρι τα γεγονότα της κατάληψης του Πολυτεχνείου το Νοεμβρίου του 1994.

Ποια ήταν εκείνη η αιρετική άποψη μπορείτε να μάθετε αν διαβάσετε την προσοούρα, η οποία βρίσκεται ήδη αναρτημένη στο site του περιοδικού. Δυστυχώς ο χώρος εδώ δεν επαρκεί για τον σκοπό αυτό. Αλλά και να επαρκούσε, η εξιστόρηση των πρώτων σπόρων της Αυτονομίας στην Ελλάδα είναι ένα εγχείρημα που απαιτεί μια άλλου είδους δέσμευση και σοβαρότητα. Και σε κάθε περίπτωση, όσο οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που φύτησαν εκείνους τους σπόρους είναι ακόμα δίπλα μας και εν δράσει, απαιτείται και μεγάλη προσοχή επιπλέον. Γιατί μπορεί μνημ να είναι ακατάληπτο, αλλά οι σκατάδες εύκολα μετατρέπονται σε μπουρεράγκ...

ΑΡΧΙΜΟΝΕΙΣ ΠIAZZA MEMORIA ΣΤΗΝ ΒΑΡΕΤΣΙΑ ΤΩΝ ΤΕΚΜΗΡΙΩΝ

...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...
...αυτονομία, ανιδιοτέλεια, ανιδιοτέλεια...

TRAVERSO

antifa